

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

Nr. 5.

Den 1. Mars 1898.

47de Aargang.

Tale af Apostel Matthias F. Cowley,

holdt i Salt Lake City den 6. Oktbr. 1897.

Mine Brødre og Søstre! I det jeg staar frem for Eder en kort Tid, beder jeg i Ydmyghed om Eders Tro og Forbønner, saa at noget Pasfende maa blive fremsat for vore Tanker. Jeg har glædet mig ved de Lærdomme, som i denne Konference ved den Hellig-Aands Indflydelse ere blevne os meddelte af Herrens Tjenere.

I Særdeleshed vare de Bemærkninger, som rettedes til de Unge, opbyggende og belærende. Jeg er særlig interesseret i de „Fælles Uddannelses-Foreninger“; thi jeg ser i dem en Institution, der ved Herrens Visdom er oprettet gennem hans Tjener Brigham Young for at give Zions unge Mænd og Kvinder Vejledning til at udvikle de Talenter, som Gud har skænket dem. Det er et Værk af stor Udstrækning. Det er, som Præsident Cannon og Broder Kimball har sagt, nødvendigt, at vi skulle studere den hellige Skrift og blive bekendte med Evangeliets Principper, med Profeternes Forudsigelser og den Almægtiges Hensigt med os og

med Menneskeslægten i det Hele taget; ikke alene med Hensyn til det, som specielt betegnes som Religion, men med Hensyn til alle gode Principper. Jeg tror, det findes i det 88. Stykke i Lærdommens og Pagtens Bog, hvor Herren gennem Profeten Joseph Smith bejaler, at vi skulle søge Visdom ved Studium ud af de bedste Bøger, ved Bon og Tro; at vi skulle gjøre os bekendte med Lovene i de forskjellige Lande paa Jorden og med Guds Aiges Lov; at vi skulle lære angaaende Ting, som ere over Jorden, og Ting, som ere i Jorden. Vi burde lære Noget af Alt, efterjom Herren giver os Vejledning til at samle Kundskab.

Hvilket udstrakt Felt for de Unge i Zion at samle Kundskab! Tor nogen Mand med Intelligens og Ærlighed besynde de Sidste-Dages Hellige for Sværhjertethed? Det tror jeg ikke. De Sidste-Dages Hellige ere ikke bange for at komme i Berøring med Verden i hvilken som helst Form. De ere ikke saa smaallige, at de ikke ville modtage

Sandhed, hvorjohmelst den findes. Vi erkjende, at der overalt paa Jorden blandt Menneskenes Børn findes Sandhed opbevaret paa Historiens Blade og ved Traditionen fra Slægt til Slægt. Mange af Orientens Religioner, som af de mere Dylfste anses for hebenste, have Ideer og Principper, som ikke ere i Modstrid med nogle af Evangelietz Principper. Ved at læse Mexicos Historie finde vi Beretninger angaaende dette Lands Urindvaaneres Traditioner om Guddommen og om en Guds Ankomst til denne Jord, hvorved der hentydes til Guds Søns Mission blandt Menneskenes Børn. Og det Samme kan siges om Folkene i Asien og andre Dele af Jorden. Zions Ungdom skulde være bekjendt med disse Ting.

Der er et stort og herligt Princip, som burde forstaaes af de unge Folk, for at det kunde lede dem i al deres Læsning og i alle deres Underjogelser, og det er: Besiddelsen af den Hellig-Aand. Paulus siger — og det har været gjentaget i enhver Uddeling af Evangeliet —: „Saa ved og Jngen det, som er i Gud, uden Guds Aand.“ Det, som horer Menneskene til, kan forstaaes ved Menneskets Aand; men Guds Aand har en Mission, som Frelseren siger i det 16. Kapitel af Johannes' Evangelium: „Men naar han, den Sandheds Aand, kommer, skal han vejlede Eder til al Sandhed; thi han skal ikke tale af sig selv“ — her er en anden Lektie i dette Skrifsted: endog den Hellig-Aand paatager sig ikke Myndighed til at tale —; „thi han skal ikke tale af sig selv, men hvadjohmelst han horer, skal han tale, og de tilkommende Ting skal han forkynde Eder.“ Han siger endvidere, at Aanden skal tage af Faderens og af Sonnens og forkynde dem, hvilket viser, at Herrens Aand er i nær Forbindelse med Faderen og Sonnen

og tilkjendegiver Herrens Sind og Vilje til det Folk, som er saa velsignet at nyde denne store Gave. Derjom vi kunne forstaa menneskelige Ting ved Menneskets Aand, saa kunne vi ogsaa forstaa dem ved Guds Aand; thi den „ranjager alle Ting“. Hvor nodvendigt og vigtigt det er, at de unge Mænd og Kvinder i Zion skulle nyde den Hellig-Aands Vejledning, kan ikke udtales og ikke tilfulde fattes. Og for at nyde denne Aand burde vi forstaa et andet Princip, nemlig, at naar vi ville besidde Herrens Aand, maa vi bringe bort Liv, vor daglige Gjerning og Tale i Harmoni med visse Forskrifter, som Herren har givet os. Det er en Ting at modtage den Hellig-Aand, men det er en anden Ting at beholde den bestandig. Vi modtog den paa Betingelse af Tro paa Gud og paa hans Son, Jezus Kristus, og Omvendelse fra al Synd — en virkelig, oprigtig Omvendelse, en Benden bort fra alle Ting, som mishage Gud. Vi modtog den paa Betingelse af Lydighed mod Vand-Daabens Ordinance til Syndernes Forladelse. Vi modtog den paa Betingelse af Haands-paalæggelse af Mænd, som vare bemyndigede af den Almægtige til at udføre denne hellige Ordinance for den Hellig-Aands Gave. Vi kunne ikke adskille Velsignelserne ved at antage dette Princip alene. Intet Menneske har modtaget Syndernes Forladelse ved Daab alene. Intet Menneske har modtaget den Hellig-Aand ved Haandspaalæggelse alene. Der maa i Forbindelse dermed være en Dylfelse af de Betingelser, som hore til disse Forberedelses-Trin, der fore ind i Kristi Kirke. Troldkarlen Simon blev døbt af Philippus; men han gjennevgik kun Ordinanceen i Form. Da Apostlene Peter og Johannes kom ned fra Jerusalem og lagde deres Hænder paa de

doble Samaritanere, modtog de, som i Oprigtighed havde omvendt sig i ren Tro paa Gud og med den faste Overbevisning, at Jesus var Kristus, den Hellig-Aand og uode nogle af dens Gaver, og da Simon saa, at de modtog denne Aand, tilbød han Apostlene Penge og sagde: „Giver og mig denne Magt, at hvem jeg lægger Hænderne paa, han maa faa den Hellig-Aand.“ Apostlen Petrus svarede ham ved Guds Kraft og Myndighed, som hvilede paa ham, og sagde: „Dine Penge være forbandede tilligemed Dig, fordi Du mener at kunne erhverve den Guds Gave for Penge Thi jeg ser, at Du er betagen af en bitter Galde og bejnæret af Uretfærdighed.“

Saaledes kan det siges om de Sidste-Dages Hellige. Mænd have annammet Evangeliet i Form alene; de ere indgaaede i Kirken, men ere faldne ved Vejstanten. Vi fandt Hundreder af Apostater i Misjouri og Illinois, som en Gang annammede Evangeliet, Nogle af dem i Joseph Smiths Dage. Nogle havde modtaget et Vidnesbyrd, men syndede imod det og bleve forbitrede; Andre havde ikke annammet Evangeliet i Oprigtighed og bleve derfor med Lethed ledte bort. Jeg onsker at indprente paa de Unges Sind, at vi for at nyde denne Aand ikke alene maa modtage den gjen-nem Evangeliets Ordinaucer, men maa leve et saadant Liv, at vi kunne beholde den bestandig hos os. Herrens Aand vil ikke have Fællesskab med Synd i nogen Form. Herrens Aand vil, som Broder Kimball har sagt, ikke dvæle i urene Tabernakler. Apostlen Paulus var ved en Lejlighed saa paavirket angaaende dette, at han jagde til de korinthiske Hellige: „Forjæres ikke; slet Omgang fordærver gode Sæder!“ og han advarede imod slet Selskab og imod at

komme i Berøring med de Jndflydelses-der vare af Verden. Frelseren gav den samme Advarsel til sine Disciple, da han jagde til dem: „Ser til og tager Eder vare for Pharisaernes og Sadducæernes Surdejg.“ De unge Folk stulle forstaa, at Grundvolden til Fremgang og Udvikling er Reform i deres Liv. Derjom nogen ung Mand gjør sig skyldig i Noget, som er i Modstrid med Evangeliets Love, da er det første Skridt: at aflægge denne Bane. Aflæg Banen at ryge Cigaretter; aflæg Banen at skraa Tobak; aflæg Banen at sværge og tage Guds Navn forængeligt, at vanhellige Sabbaten, og søg til Herren i ydmyg Bøn, at hans Aand maa blive uddelt og være til Hjælp ved Overvindelsen af Alt, som er ondt.

Derjom vi ville gjøre dette, vil Herren bevare os fra Skepticisme og Vantro. En af Brødrene bemærkede, at Følgen af at forjømme at læse den hellige Skrift var, at man derved lettere blev et Bytte for Vantroen. Da tænkte jeg paa mit eget Vidnesbyrd angaaende dette Værk, at hvor dygtig end Skeptikeren eller den Vantro ere i deres Forsøg paa at nedrive og odelægge det Livs Maal, som enhver ung Mand burde sætte sig, og som jeg har sat mig til Rettefærd, og hvor juiltd de end kunne fremsætte deres Theorier og Fornuftgrunde, saa ved jeg dog, at dette er Guds Værk. Jeg ved, at der er en Aand og Kraft, som følger det, Verden kalder Mormonisme, som er højere og mægtigere end Menneskets Kraft og Intelligens. Jeg har modtaget dette Vidnesbyrd. Men, mine unge Brødre, foruden dette burde vi saa godt kjende haabe Sandhedens Principper og Verdens Theorier, der fremsættes imod Kristi sande Lærdomme, at vi kunde være i Stand til under Guds Aands

Indfyldelse at bevise Evangeliets Sandhed og Verdens Theoriens Uoverensstemmelse med Sandhedens Vh.

Nogle statistiske Tal, som Præsident John Morgan samlede nogle Aar før sin Død, gjorde et dybt Indtryk paa mit Sind. Han skrev til Inspektorerne for Statsfængslerne i Detroit, Mich., Joliet, Ill., og Sing Sing, New York, og bad disse Forstandere for Regjeringens Forbedringshuse om at give ham en klar og sandfærdig Beretning om, hvor stort et Antal af Forbryderne i deres respektive Fængsler der kunde læse og skrive, samt hvor mange der forstode Grammatik og Rhetorik. Da Svarene kom tilbage, viste de, jaavidt jeg erindrer, at mindst 90 Procent af alle Forbryderne i de ovennævnte Fængsler kunde læse og skrive, og henved 75 Procent forstode Grammatik; et mindre Antal havde endt en ganske god Opdragelse og sad inde med gode Kundskaber; Nogle vare lærde. Jeg erindrer, at Præsident Morgan sagde, at der i Forhold til hele Forbryderantallet var et større Procent-antal af Mennesker med gode Kundskaber indenfor Fængslets Mure, end der i Forhold til de Forenede Staters Indbyggertal fandtes udenfor. Dette var en Lektie til mig, at Udvikling af Forstand alene eller Samling af Kundskab alene er ikke tilstrækkelig. Mænd kunne forstaa Astro-nomi eller Mathematik, de kunne have Kjendskab til den herlige Kunst, Musik, de kunne være kyndige i Lovens og Politikens Videnskaber, men dog samtidig vare lastefulde, uærlige og deres Hensigter urene for Guds Naahn.

Kugen Mand, hvor begavet og kundskabsrig han end er, er en vel opdragen Sidste-Dages Hellig, hvis han ikke nyder den levende Guds Naad, og hvis hans Levnet ikke er oprigtigt og maalt efter

Guds Søns Værdomme og Principper; han er ikke en paalidelig Mand at efterfølge. Det er en mærkværdig Kjendegjerning i dette Riges Historie, at naar Mænd, hvor højtstaaende de end have været, ophøre at lytte til Guds Profeters Raad, eller naar de have overtraadt deres Pagter i nogen alvorlig Grad, da er Ulyk, som kommer fra Faderen, borttaget fra dem. Der omtales i Mormons Bog en Mand i Forbindelse med Profeten Joseph Smith. Se vide, at Nephi profeterede, at i de sidste Dage vilde Herren oprejse en Profet af Josephs Sæd, som blev folgt til Egypten, hvis Navn skulde være Joseph, og hans Faders Navn skulde ogjaa være Joseph. Han sagde, at denne Sidste-Dages Profet, Joseph, ikke skulde være mægtig i Tale, men at han skulde være mægtig i at skrive Herrens Ord ligesom Moses. Og han siger endvidere: „Gud vil befikke en Talsmand for ham ligesom Aaron.“ Ved at læse Værdommens og Pagtens Bog lære vi, hvem denne Talsmand var. Vi kjende den Mand's Navn, som, saa længe han var trofast, nød en rig Fyldelse af Naaden, saa at hans Tale var mægtig og virkningsfuld; men da han ophørte at følge Pligtens Sti, foragtede Herrens Raad, blev opløstet i sit Hjertes Stoltthed, blev misundelig paa Profeten og begyndte Skridt for Skridt at forlade Dydens og Pligtens Sti, da mistede han sin Magt, sin Indfyldelse, sine Talegaver og sank ned i Forglemmelse. Jeg horte Præsident Cannon sige for mange Aar siden, at han som Dreng var tilstede i Nauvoo, da denne Mand stod op for en Forsamling og forsøgte at lægge sine Fordringer paa at være Kirkens Bærg frem for Folket, og Præsident Cannon sagde, at der sporedes en Svaghed i

hans Bemærkninger, en Mangel paa Kraft og paa Herrens Aands Indflydelse, som man aldrig før havde mærket.

Disse ere Lektier, der burde indprentes paa de unge Mænds Sind. Lignende Eksempler findes hele Vejen gjennem Kirkens Historie fra Profeten Josephs Dage til nu.

Det er et Vidnesbyrd om dette Værks guddommelige Oprindelse, at ingen Mand har et Monopol paa Guds Naade. Han kan være nok saa stor i Menneftenes Dine, han kan indehave saa fremragende en Stilling i Præstedømmet, som tænkes kan, saa maa han dog opfylde de Betingelser, der stilles til enhver Mand og Kvinde i denne Kirke, for at opnaa Guds Naade og Betsignelser. Intet Mennefte har et Monopol paa Guds Værk. Ingen kan ihnde ustraffet. Ingen Mand kan vende sig bort fra Pligtens Sti uden at maatte møde Følgerne, der ere fremjatte i vor Herres og Frelfers Evangelium. Derfor erindrer dette, mine unge Brødre, at medens Menneftene kunne blive oplærte

i Verdens Visdom og blive baade fysisk og aandelig stærke, saa er dog Sjælen ikke uddannet, før de moralste Egenstaber ere udviklede. Aanden og Legemet udgjøre Menneftets Sjæl, og Gud har ordnet det saaledes i sin Kirke og i sin herlige Frelsnings-Plan, at hele Sjælen bliver uddannet i det, som hører Sandheden til, og i de Kundstaber, der ere behagelige for Herrens Aahyn. Lad os derfor erindre, at vi burde erholde Herrens Aand i vore Hjertes og have den bestandig som vor Vejleder. Lad os lægge bort Alt, som kan bedrøve denne Aand, lytte til Herrens Tjeneres Raad og give Agt paa den Advarsel, de have givet os. Da kan jeg bevidne for Eder, at denne Kirkes Lærdomme, som Herren gav ved Profeten Joseph, ville vederbvæge Eders Sind som Himlens Dug den tørstige Jord, og I ville staa fast imod Skepticisme og Bantro. Dagen vil komme, da Zions Sonner og Døtre skulle opvokse uden Skynd til Frelse og Dphøjelse i Guds Rige. Gud velsigne Eder. Amen. (Deseret News.)

Fra „Nøglen til Theologien“.

XII. Kapitel.

Engle og Aander.

„Ere de ikke Alle tjenende Aander, udsendte til Hjælp for dem, som skulle arve Salighed.“ (Hebr. 1, 14.)

Engle ere af samme Race som Menneftene. De ere i Virkeligheden Mennefter, som fra denne Prøvestand ere naaede til højere Sjærer af fremadskridende Væfener. De ere døde og opstandne igjen til Livet; selvfølgelig ere de i Besiddelse af et uuddeligt og evigt Legeme af Kjød og Ben. De

spise, drikke, synge og samtale som andre Mennefter. Nogle af dem holde Apostelskabets og Præstedømmets Nøgler, ved hvilke de belære, jormane, velsigne, udføre Mirakler og mange mægtige Gjerninger. Forvandlede Mænd, som Enoch, Elias, Apostlen Johannes og tre af Apostlene fra den vestlige Halvkugle, ere ogsaa lig Englene.

Engle ere Tjenere baade for Menneftene paa Jorden og i Aanderens

Verden. De kunne bevæge sig fra en Verden til en anden med større Letthed og i et kortere Tidsrum, end vi kunne drage fra en Stad til en anden. De besidde ingen Egenstaber, som Mennesket ikke er i Besiddelse af, men deres Egenstaber ere mere modnede og udviklede end Menneskenes i deres nuværende Sfære af Tilværelsen.

Naar Præstedømmets Nøgler, eller med andre Ord Nøglerne til Theologiens Videnskab, nydes af Menneskene paa Jorden, da er det Folk, som saaledes privilegeres, ogsaa berettiget til at modtage Englebetjening. Naar Apostelskabets Nøgler ere borttagne fra Jorden, gjengives de ved Englesendelse; Engle kunne ogsaa ordinere Mænd til Apostelskabet, naar der ingen apostolisk Succession findes; de kunne meddele Nøglerne til en ny Husholdning, aabenbare Historiens Mysterier, Kjendsgjerningerne af forbigangne og nuværende Tider og udfolde Begivenhederne i det Tilkommende. De ere ogsaa undertiden bemyndigede til at udøve Dom over Individer, Stæder eller Nationer. De kunne vise sig i deres Herlighed eller ogsaa i Form og Udseende som andre Mænd; de kunne ogsaa være tilstede uden at være synlige for det menneskelige Øje. Naar de komme som andre Mennesker, ville de maaste spise og drikke, to deres Fødder og opholde sig hos deres Venner i kortere Tidsrum. Derfor er det skrevet: „Glemmer ikke Gæstfrihed; thi ved den have Nogle, uden at vide det, herbergeret Engle.“

Deres Mission er ogsaa at trøste og belære særskilte Medlemmer af de Helliges Kirke; at helbrede dem ved Haandspaalæggelse i Jesu Kristi Navn eller at fortælle dem, ved hvilke Midler de kunne gjenvinde deres Helbred; belære dem om det Gode; synge dem en god Sang; advare dem imod kommende Farer eller frelse dem fra Fængsel eller

Død. Disse Betsignelser have altid været tildelede Guds Folk eller de Helliges Kirke, naar denne Kirke har eksisteret paa Jorden. De ere ikke ejendommelige for en Husholdning mere end for en anden.

Engle bleve ofte sendte til Jorden i den patriarkalske Uddeling, i Moje Tid og i Evangeliets Uddeling i Kristi Dage. De bleve sendte til Mojes og Profeterne. En Engel forkyndte for Zacharias Johannes' Fødsel og for Maria hendes Udfangelse og Jesu Kristi Fødsel. Engle meddelte Joseph disse Ting. De forkyndte Jesu Fødsel for Hyrderne i Betlæem og sang Lovsange om Fred paa Jorden og i Mennesker en Velbehagelighed til hans Ære. De fulgte hans Fødsel paa alle hans Vandringer paa Jorden. Ja, det var en Engel, som aabnede Gravens mørke Fængsel og fremkaldte Messias' slumrende Legeme; en Engel var den første til at udtraabe: „Han er ikke her, men han er opstanden.“ To Engle i hvide Klæder vare de første til at forkynde hans anden Tilkommeelse, da hans Apostle stode og stirrede op mod Himmelen efter hans Himmelfart. Efter at deres Herre og Mester havde forladt Jorden, vendte de deres Opmærksomhed til Apostlene og aabnede Vejen for dem til at forkynde Evangeliet baade til Jøde og Hedning, udfrie dem fra Fængsler og fra Farer og aabenbarede for dem det, som Gud i sin Visdom ansaa for de Helliges Betsærd paa den Tid. Og da alle de andre Apostle vare hensovede, og Apostlen Johannes var landsforvist til Kullinerne paa Den Patmos, vare Englene dog trofaste i at varetage hans Interesser. De fulgte ham paa den ensomme Ø og udfoldede for ham Tidernes Begivenheder gjennem alle tilkommende Slægter.

Middelalderens Mørke, Anti-Kristens Fordærvelser, de Floder af Blod og Hæve

af Lærere, som skulde flyde i 18 Aarhundreder af Billeder, den mægtige Engel, som skulde gjengive Evangeliet til Jorden for alle Slægter, Stammer, Tungemaal og Folk, Guds Straffedomme og Babels Fald, Gjenoprettelsen af de Helliges Kirke, deres endelige Sejr og Triumf over Jorden, Kristi anden Tilkommelse for at regjere over alle Riger, de Helliges Opstandelse og Herredomme over Jorden, Enden paa Død, Sorg, Lærere og Graad — Alt dette blev forudsagt af Englen til den sidste af de Tolv.

Atter i den nuværende Tidsalder have Engle besøgt Jorden. De have gjenbragt Evangeliet; de have gjengivet Apostelskabets Nøgler; de have forkyndt mange Begivenheder, forbigangne, nuværende og tilkommende. De have atter fulgt Apostles, Profeters og hellige Martyrers Skridt fra Buggen til Graven. De have atter været behjælpelige med Evangeliets Udbredelse, have udfriet Herrens Tjenere fra Fængsler og fra Forfølgelse og Død. Og atter ere de beskikkede til at udøve Straffedomme over ugudelige Stæder og Nationer paa Jorden.

O, hvilken usfatterlig Betsignelse er Englebetjening for Mennesket! Hvilken herlig Tante, at mange af dem, som vaage over os og bringe os Betsignelser, ere vore Slægtninge, vore Forfædre, som ere døde og opstandne i forrige Tider, og som nu vaage over deres Efterkommere med al den Kjærlighed og Omhu, som betegner hengivne Fædre og Mødre paa Jorden. O, hvor lykkelige ere ikke de, som ere berettigede til deres Formynderskab, og hvis Opførelse ikke bedrøver disse hellige Betsener eller tvinger dem til at forlade deres Kjære her i Rjødets.

Ander ere de, som have forladt dette jordiske Liv, men endnu ikke ere

oprejste fra de Døde. De ere af to Slags — Gode og Onde. Disse indbefatte endvidere mange Grader af Gode og Onde.

De gode Ander i Ordets højeste Betydning ere de, som i dette Liv modtog det hellige Præstedomme og Evangeliets Fylde. Disse Ander ere tjenstgjorende for dem, som skulle arve Salighed baade i denne Verden og i Aandernes Verden. De kunne vise sig for Menneskene, naar de erholde Tilladelse dertil; men da de ikke besidde et kjødeligt Tabernakel, kunne de ikke skjule deres Herlighed. Derfor vil en Aand, hvis den er et helligt Væsen, være omgivet af en Straaleglans, der overgaar Solens Klarhed. Derimod ville Ander, som ikke ere værdige til at modtage Herlighed, vise sig uden denne Straaleglans, og skjønt de ofte udgive sig for Guds Engle, vil der dog findes mere eller mindre Mørke omkring dem.

Mange af de Hedengangnes Ander, som ere ulykkelige, nule i ensom Gledighed i Nærheden af deres gamle Hjem og de Stæder, som ere dem dyrebare paa Grund af tidligere Forbindelser. De værste af disse ere de, som Skriften kalder „onde Ander“, „urene Ander“, Ander, som plage Menneskene og foraarjage forskellige Sygdomme i det menneskelige System. Disse tage de Ophold i Menneskene og foraarjage, at de blive utilregnelige, kaste sig selv i Vandet eller i Jorden o. s. v. De plage dem med Dronne, Mareridt, Hysteri o. s. v. De kunne fortrække deres Legemer og Ansigtstræk ved Krampe og Konvulsioner og kunne bringe dem til at høre Gudsbejottelser, Eder, ja, endog Ord af fremmede Sprog. Nogle af disse Ander forlede Menneskene til al Slags Synd og Ugudelighed, og hvis det tillades dem, kunne de foraarjage Døden.

Naar et Menneſte ſtuer ind i Djuene paa En, ſom er befat af en ond Mand, vil han mærke et Stød — en nervøs Følelſe —, ſom har nogen Lighed med den Fornemmelſe, man faar ved at je en Snog. Nogle af diſſe urene Mander udvikle en ubehageligt Lugt, ſom kan bemærkes af de Omgivende, ſelv om den ſaaledes bejatte waſſer ſig og ofte ſkifter Klæder. Nogle af diſſe Mander foraarjage Døvhed og Stumhed.

Det eneſte Middell, vi kunne foreſlaa at benytte imod diſſe Duder, ſom plage den menneſkelige Natur, er at leve et godt Liv, medens man er i Beſiddelſe af ſine Sjælſevner, og da at nyde Godt af gode og hellige Mænds Bøn og Faſte og Betjening af dem, ſom have Myndighed til at true onde Mander og uddrive Dævle i Jeſu Kriſti Navn.

Blandt de forſkjellige Mander, ſom findes i Verden, er der mange religioſe Mander, ſom ikke ere af Gud, men ſom bedrage Menneſkene, der ikke ere i Beſiddelſe af Apoſteſkabets og Præſtedømmets Nøgler eller, med andre Ord, ikke have Nøglerne til Theologiens Videnskaber til at vejlede dem. Diſſe give ſig tilkjende ved forunderlige Gehærder og Forſtyrrelſer i mange religioſe Møder. Alle de bejnderlige Henrykkelſer, Bejvimelſer, Strig, Ekſtaſer og mange andre latterlige og uſømmelige Fremtoninger, ſom hverken belære eller opbygge, ere Frugterne af diſſe bedrageriſke Mander. Vi maa dog inarere have Medynk med diſſe vildledte Bæſener end foragte dem. Mange af dem ere oprigtige, men de have ingen Apoſtle eller andre af Kirkenſ Embedsmænd eller dens Gaver til at opdage det Onde og afværge, at de vildledes

ved diſſe ſtuffende Mander. Virkelige Ghyer og Inſpirationer, ſom vilde opbygge og belære, ere de oplærte til at fornægte. Skulde Peter eller Paulus eller en Engel fra Himlen komme iblandt dem, vilde de jordenne ham ſom en Bedrager og paaftaa, at Apoſtle og Engle ej længere behøves.

Der findes endnu en Maſſe af Mander i Verden, ſom ikke ere hellige, Mander, der ere forſkjellige fra alle de førnævnte, mere intelligente og om muligt endnu mere farlige. De give ſig tilkjende ved Spaadomme, Ghyer, Forudſigelſer, dyriff Magnetisme, Meſmerisme o. ſ. v., hvorved de aabenbare mange ſtore Sandheder, ſom ere blandede med de ſtorſte Bildjarelſer, og hvorved de udviſe ſtor Intelligenſ, men beſidde ikke Nøglerne til Theologiens Videnskaber eller det hellige Præſtedømme.

Diſſe Mander fornægte i Almindelighed Kriſti Gudsdommelighed og hans Forløsningens Værk ſamt Legemetſ Opſtandelſe. Til denne Slags hører den religioſe Sekt, Schaterne, i Amerika. De fornægte Legemetſ Opſtandelſe. Fra denne Kilde komme ogjaa Emmanuel Swedenborgs Aabenbaringer, ſom ligeledes benægte Opſtandelſen, og fra denne Kilde ſtaamme alle Aabenbaringer, ſom fornægte Evangelietſ Ordinanſer og det hellige Apoſteſkabs Gaver.

Sidſt af Alle komme de, ſom jøge at komme ind i Faareſtien ad andre Veje end Døren, og ſom profetere eller udføre Gjeringer i deres eget Navn og ikke i Jeſu Kriſti Navn. Intet Menneſte kan udføre et Mirakel i Jeſu Kriſti Navn og med hans Myndighed, uden at han er en god Mand og er bemyndiget af Herren.

Den 1. Marts 1898.

Om Visdomsordet.

Med Henjyn til Visdomsordet er der Aarsag til alvorlig Eftertanke. Ved at se os om finde vi, at mange af de Sidste-Dages Hellige have tillagt sig Vaner, der ere stridende mod de af Herren givne Raad i Visdomsordet.

Længe have Vildsterne jagt at lære Folket at holde Herrens Bud og ikke nyde det, som han siger er skadeligt for dem, men desuagtet er der vel neppe en By, hvor de Hellige bo, uden at der i større eller mindre Grad nydes Tobak og de Drikke, som omtales i Visdomsordet. Ja, vi kunne spørge: Hvor mange Familjer er der i Kirken, hvor ikke et eller flere af Medlemmerne drikke Te eller Kaffe eller ryge Tobak eller drikke Vin eller stærke Drikke? Vi vide, at der findes Familjer, hvor ingen af disse Ting nydes, men de ere ikke saa talrige, som de burde være.

En er det 64 Aar, siden Herren talte angaaende dette Emne til sit Folk, og dog findes der endnu dem iblandt os, som mene, at naar Vildsterne omtale disse Ting, da gaa de til Yderlighed. Jeg talte med en ledende Søster forleden om dette Emne, og hun mente, at det næsten var umuligt at overvinde disse Vaner. Hun jagde, at naar en af Apostlene holder en kraftig Tale om Visdomsordet, og en Søster gaar hjem under Indtrykket af, hvad hun har hørt, og siger: „Jeg vil ophøre med at drikke Te og Kaffe,“ da havde hun kjendt flere Tilfælde, hvor Mauden saa havde svaaret: „Gaa nu ikke til Yderligheder. Dit Hjelbred tillader vist ikke, at Du ophører med at drikke varme Drikke, og jeg skal uof være ansvarlig for, at Du drikker lidt Te eller Kaffe.“

Men burde vi paa Grund af Saadant standje vore Bestræbelser for at lede Folket til at efterleve dette Bud? Visjeligent ikke. Skjønt Mange ikke ville lytte til de Ord, som Herren gav til vort Gavn, og som Profeter og Apostle fra Profeten Josephs Dage indtil nu have opmuntret os til at adlyde, burde vi dog ikke blive mismodige. Jeg er overbevist om, at et Folk vil blive oprejst, som vil agte og adlyde Herrens Raad, og uagtet vi ikke have været i Stand til at faa saa Mange, som det var ønskeligt, til at indse Nødvendigheden af at efterleve Visdomsordet, maa vi dog vedblive med vore Bestræbelser.

Jeg føler mig paavirket til at sige til Forældrene i Kirken, som ikke holde Visdomsordet: „Derjom J ikke ville eller kunne aflægge at drikke Te og Kaffe, ryge Tobak, drikke stærke Drikke eller spise Kjød i Overmaal; derjom J ønske at ud-sætte Eder for de Farer, som ville følge Nydelsen af disse Ting, da have J Eders fri Vilje til at gjøre saa. Men for Himlens Skyld, for Eders Børns Fremtids Skyld, tillad ikke Eders Børn at gjøre det. Hvis J selv maa bruge disse Gjenstande, da lad Forældrene sige til Børnene: „Jeg har tillagt mig en slet Vane, som jeg er for svaag til at overvinde. Jeg er ikke en Hykler, men min Tro er ikke stærk uof til, at jeg kan overvinde denne Svaghed. Men jeg ønsker, at J, mine Børn, aldrig skulle lære disse daarlige Vaner. Smag aldrig Te eller Kaffe,

ej heller Vin eller stærke Drikke eller Tobak. Undgaa at røre ved disse Ting. Da ville I ikke have de Besværligheder, som jeg maa kæmpe med; da vil der ikke være det Begjær hos Eder efter disse Gjenstande; thi I ville ikke kjende Noget til dem."

Derjom Forældre vilde tage en saadan Kurs, vilde de bringe store Velsignelser til deres Børn, og Børnene vilde velsigne deres Minde.

En ledende Arbejder i Søndagskolen sagde forleden Dag angaaende dette Emne: „Jeg velsigner min Moders Minde, fordi hun, medens jeg var et Barn, lærte mig at drikke koldt Vand og ikke at røre disse Drikke, som ere ja almindelige i Verden.“ Saaledes vil ethvert Barn, som opvoxer uden at blive hengiven til disse Ting, velsigne sine Forældres og Søndagskolelæreres Minde.

Paa denne Maade kunne vi oprejse en Generation, som vil holde Visdomsordet. Lad os gjøre et Forsøg. Lad os som Forældre og Søndagskole-Arbejdere belære Børnene om Nødvendigheden af at afholde sig fra alle disse skadelige Ting. Men, siger En, Forældrenes Eksempel vil staa for Børnene, og hvis de bruge varme og stærke Drikke og Tobak, ville Børnene som oftest følge deres Eksempel. Lad os da optage et Kjærlighedsarbejde med Forældrene.

Som Forældre ere vi angstelige for, at vore Børn skulle blive vantro mod Evangeliet. Vi vide, at der er mange Indflydelser i Verden, som ville bringe dem Vantro. Blandt disse Indflydelser er Overtrædelse af Visdomsordet, hvilket ikke burde overses. Vore Børn læse i Lærdommens og Pagtens Bog, hvad Herren har sagt angaaende dette, men de se, at nogle af deres Forældre overtræde disse Guds Bud med Vidende og Vilje. Følgerne ere flette. Enten maa de tænke, at Loven ikke behøver at overholdes, eller at deres Forældre ere Skyldere, som, medens de gjøre Paastand paa at tro paa Herren og at holde hans Bud, dog ringeagte hans Raad til dem. Dette svækker Forældrenes Indflydelse og har en Tendens til at gjøre Børnene vantroende. Lad Mænd og Kvinder spørge sig selv, hvor megen Indflydelse en Biskop, en Præsident eller en Apostel kan have, naar han formaner Folket til at holde Guds Befalinger, og det er kjendt, at han selv overtræder en eller flere af dem? Vi vide Alle, at en saadan Mand ikke kan have nogen Indflydelse paa Folket, der vil sige: „Hvorfor holder han ikke selv Herrens Bud?“

Lad derfor alle Forældre, som have deres Børns Frelse kjær, lære deres Børn at holde Visdomsordet, og hvis det ikke er dem muligt selv at overholde det, lad dem da oprigtigt forklare Aarsagen dertil for deres Børn, at de vide, at det ikke er rigtigt at deltage i disse Ting, men at de af Svagbed eller af Mangel paa Tro ikke selv ere i Stand til at overvinde disse daarlige Vaner, at indprente paa Børnenes Sind deres egne Erfaringer som en Advarsel imod nogensinde at smage paa eller blive hengivne til disse Ting.

Vi burde som Forældre og Lærere i Søndagskolen gjøre, hvad der staa i vor Magt, for at forhindre, at Børnene blive hengivne til disse Vaner, at de ikke skulle smage eller nyde de Ting, som ere forbudne i Herrens Ord. Lad os begynde med en ny Generation og søge at opfostre en Slægt, der kan være et Mønster for Verden, og vise den, hvilke Velsignelser der komme ved at overholde Herrens Befalinger.

Det har vist sig, at de, som bleve oplærte fra deres tidligste Ungdom til

at holde Visdomsordet, for det Meste have været i Stand til at gjøre det, medens de, som først i en modnere Alder have søgt at følge Herrens Raad i saa Henseende, have haft mange Tilbøjeligheder at kæmpe imod og ofte været ude af Stand til aldeles at overvinde dem. Derfor burde vi bestytte vore Børn for disse Vaner og Tilbøjeligheder ved at lære dem at holde Herrens Bud i deres spæde Alder.

Jeg tænker netop paa en Mand i denne Kirke, som har haft en livslang Erfaring paa dette Omraade. Han er nu højt tilaars og har opnaaet denne Alder uden nogenfinde at blive hengiven til nogen af de Ting, som Herren fra-raader i sit Visdomsord. Han besluttede, medens han endnu var en Dreng, at leve i Overensstemmelse med Visdomsordets Forskrifter. Resultatet har været siger han, at han ikke er bleven fristet til at nyde nogen af de omtalte Drikke eller Tobak og har derved undgaet mange Prøver og Besværligheder. Denne Mand's personlige Erfaring viser de gode Følger af, at et Barn vokser op til Manddom uden at blive hengiven til Nydelsen af disse pirrende og uarfotiske Gjenstande.

(Juvenile Instructor.)

Ankomst.

Følgende Missionærer fra Zion ankom den 13. Februar:

Niels Iversen fra Bear River City, S. F. Fernstrøm fra Salt Lake City og Arent Johnson fra Logan, Utah.

Vi byde disse Brødre hjærteligt velkomne.

Beskikkelse.

Ældste Niels Iversen bestikkes til at arbejde i Kjøbenhavns Konference.

Ældste S. F. Fernstrøm bestikkes til at arbejde i Stockholms Konference.

Ældste Arent Johnson bestikkes til at arbejde i Kristiania Konference.

Alle under deres respektive Konferencepræsidenters Bestyrelse.

Afsøning.

Ældsterne Christian Johnson og Christian Poulsen løses fra deres Missionsvirksomhed i Skandinavien med Tilladelse til at rejse hjem til Zion.

Bekjendtgjørelse.

Det første Selskab af dette Aars Emigranter vil afgaa fra Kjøbenhavn den 28. April.

 Foraars-Konferencer.

Konferencemøderne ville blive afholdte som følger:

Aalborg	Lørdag og Søndag	den 19. og 20.	Marts.
Aarhus	—	—	" 26. " 27. —
Kjøbenhavn	—	—	" 2. " 3. April.
Kristiania	—	—	" 9. " 10. —
Stockholm	—	—	" 16. " 17. —
Malmö	—	—	" 23. " 24. —
Göteborg	—	—	" 30. April og den 1. Maj.

 Bogenyt.

En lille Samling af Sange til Brug for de Sidste-Dages Helliges Søndagskoler i Scandinavien er netop udgaaet fra Pressen og vil blive solgt for den særdeles billige Pris af 15 Ore pr. Eksemplar. Vi anbefale Konferenc-præsidenterne at indføre disse Bøger i deres respektive Søndagskoler i en saa vid Udstrækning som mulig.

C. H. Luud,

Præsident over den scandinaviske Mission.

Filosofien af Evangeliet.

III. Kapitel.

Videnskabsmands Vildfarelser.

 (Sluttet.)

Sir John Herschel — og Ingen har større Ret til at tale om dette Emne end han — omtaler disse i sit Værk, »Errors of Astronomy«, paa følgende Maade:

„Ingen filosofisk Betragtning, intet filosofisk Forsøg er absolut nøjagtigt. En Fejltagelse paa en Tusindebel af en Tomme med Instrumentet vil multiplicere sig selv til Tusinder og Milioner af Mile i Forhold til Gjenstandens Afstand.“

For at begynde med vor egen lille Jordklode, hvor Nøjagtighed lettere opnaas end blandt de fjerne Planeter,

finde vi, at to af de største Astronomer, Bessel og Newton, afvige fuldt elleve Mil fra hinanden i deres Maal af Jordens Diameter, og i Maalet af Jordens Banes Diameter afvige de 360,000 Mil. Og dog er Jordens Diameter og Diameteret af dens Bane den virkelige Maalestof, hvormed Astronomer maale Himmelen. (Se Humboldt's Cosmos, Vol. I., Page 7 og Vol. IV., Page 477.)

„Lad os da være oprigtige,“ siger Boonis, „og ikke give Astronomien mere, end der i al Rimelighed tilkommer den. Da den store Astronom Le Verrier i

Maret 1846 forkyndte Tilværelsen af en hidtil ukendt Planet, og da han anvisede dens nøjagtige Stilling paa Himmelen og erklærede, at den skinnede lig en Stjerne af ottende Storrelse, var der ikke en Astronom i Frankrig og næppe Nogen i hele Europa, som jæstede saa megen Tro til denne Udtalelse, at han vendte sit Teleskop mod Himlene for at overtyde sig om dens Sandhed."

Det Samme er Tilfældet med Geologien, en af de nyere Videnskaber; den har man ogsaa Junden at være upaatidelig i mange Henseender. Sandt nok, der har været sagt meget om den Modstrid, der siges at herse mellem Stenmasjernens Optegnelser og Bibelsens Beretninger. Men Jagen har været i Stand til at bevise nogen virkelig Uoverensstemmelse; thi hverken Bibelen eller Geologien meddeler, hvor gammel Jorden er. De siige Begge, at den er meget gammel. Bibelen siger: „I Begyndelsen skabte Gud Himmelen og Jorden.“ Dette Udtryk „i Begyndelsen“ betyder paa Hebraisk, som enhver Sprogkærd ved, en Periode saa langt tilbage, at det i Bibelsproget staar nærmest Ewigheden. Altsaa, hvis Geologen kunde bevise, at Jorden var til et Tusind Millioner Aar førend Adams Tid, saa vilde det dog ikke modsiige nogen Udtalelse i Bibelen. Naar nu disse Vantro komme til os med deres geologiske Theorier angaaende Jordens Skabelse, hvorledes den dannede sig selv, og hvor længe det varede, og naar de fortælle os, at de have videnskabelige Beviser fra Klipperne, at Bibelen er falsk, da have vi vissejligent Næst til at undersøge disse Theoriens Grundvold. Det er mærkværdigt, at ethvert Vantroens Argument er baseret ikke paa Kjendsgjerninger, men paa Geologiens Theorier. Og saaledes beviser den vantro Geolog, at Jorden har en vis Alder, ved at be-

gynde med en Theori eller Formodning, omendstjont en Bevisførelse burde hvile paa Kjendsgjerninger. Ved at undersøge Jordkorpens finde vi, at den bestaar af mange Lag Stenmasjer, det ene over det andet, som øjensynligt ere dannede under Vandet. Nogle af disse Stenlag indeholde Ben, Konchlier, Fiskefæl, Fodspor af Fugle, dannede, medens Stenene endnu vare bløde, o. s. v. Dette beviser, at en Række Generationer af Planter og Dyr have eksisteret paa Jorden, men fortæller os ikke, hvor længe disse Generationer levede. Vi have Aarsag til at tro, at Verdens Tilstand da var meget forskjellig fra den nuværende, ikke alene med Hensyn til Temperaturen, som vi have mange Beviser paa, maa have været meget høj, men ogsaa med Hensyn til Atmosfærens Bestanddele og Vandets Fordeling paa Jordens Overflade. Alle disse Betingelser vise, at baade Dyr- og Plantelivet den Gang var meget forskjelligt fra, hvad det nu er, hvilket jo ogsaa er tydeligt beviset ved Fossilier af Planter og Dyr fra disse Tidsaldrer. Men vi have intet Midde, hvorved vi kunne ndregne disse Arters Varighed. De kunne have eksisteret i Perioder af et Tusinde Aar, en Million eller et Tusinde Millioner Aar, uden at vi nøjagtigt kunne bestemme deres Varighed.

Her er et lignende Problem. Ved Undersøgelse finde vi, at et vist Hus er bygget paa en Grundvold af Granitsten, lagte i Cement, at der er ti Lag Sten i Stue-Etagen, 40 Lag Mursten i anden Etage, 36 i tredje, 32 i fjerde, og at Taget hviler paa 9 Tommer Bjælker og bestaar af Træ og Jern. Sig os nu, hvor længe var Huset under Opførelse? Skoledrengen vilde jo le af et saa urimeligt Spørgsmaal. Han vilde siige: „Jeg kan ikke beregne det, førend jeg ved, hvor Materialerne kom fra,

hvorledes de bleve førte til Bygningspladsen, hvor mange Arbejdere der vare beskæftigede, og hvor meget de kunde udføre om Dagen. Hvis Granitten skulde hentes langt borte, Murstenene laves ved Haandkraft, Brædderne høvles med Høvlen og Arbejdet udføres af en langsom Bygmester, som kun beskæftigede en tre, fire Mænd — ja saa vilde det vare mere end et Aar at udføre et saadant Hus. Men dersom Granitten fandtes ved at udgrave Kjælderen, Murstenene bleve presede og Brædderne høvlede ved Damp eller elektriske Maskiner, og der beskæftigedes 30—40 Mænd, kunde Arbejdet maasse fuldføres paa en Maaned.

Geologen burde derfor sige: „Jeg ved ikke, hvorfra Materialet til disse Stenlag kom, eller hvorledes de bleve førte til deres nuværende Stilling; ej heller kjender jeg de Kræfter, som forandrede dem fra deres tidligere Elementer til de Former, hvori de nu findes; derfor kan jeg ikke sige, hvor lang Tid der hengik til deres Dannelse. Dersom Jordkorpren først smeltedes til Granit ved overordentlig Hede, og denne Granit derpaa hævedes til uhyre Bjerge ved Jordens indvendige Varme, og disse Bjerge atter langsomt jævnedes ved Virkningerne af Vind, Regn og Frost og førtes af Vandstrømme til Bredderne af Havet; hvis dette Afjæt, esterat have været et Hjem for de forskjellige Arter af Planter og Dyr, storknedes til Sten for atter ved vulkanske Kræfter at hæves til Høje og Bjerge — dersom dette har været Dannelsesmaaden, da kunde det maasse have fordret Millioner af Aar for at tilvejebringe den Forandring, vi nu se paa Jordens Overflade.

Men hvis Jordkorpren oprindelig bestod af de forskjellige Elementer, hvoraf Granit og andre Stenarter ere dannede, hvis (som det almindeligt antages, idet

Granitten er det nederste Lag, som Menneskene endnu have kunnet finde) Granitten blev smeltet til sin nuværende Form ved den overordentlige Hede, som tilvejebragtes ved den kemiske Virkning af disse Elementer paa hinandens, og hvis de ovenliggende Lag storknedes ved Trykket af det universale Hav, som almindeligt antages at have bedækket Jorden i en vis geologisk Periode, samt ved Varmen fra den underliggende Granit, medens den foldere Temperatur af Vandet foraarjagede, at de øverste Lag bleve mindre haarde — da kunde under saadanne Forhold nogle Aarhundreder være tilstrækkelige. (Se »Lyell's Principles of Geology«, Chapters 12 and 32.)

Ligeledes baseres alle geologiske Beregninger paa den Forudsætning, at kun de samme Kræfter virkede ved Jordens Dannelse, som vi nu se og kjende i Naturen, og at de virkede med deres nuværende Styrke og frembragte de samme Resultater som nu, hvilket dog er meget usandsynligt, da Tilstanden og Betingelserne for deres Virkninger vare saa højt forskellige.

Det er derfor meget forunderligt, at en alvorlig tænkende Mand skulde tillade sig selv at blive rystet i sine religiøse Overbevisninger ved Paastande af en saa ufuldstændig og upaalidelig Videnskab, som Geologerne selv tilstaa deres Videnskab at være. Hugh Miller indrømmer saaledes: Der er ingen Beregninger mere tvivlsomme end Geologens; og han siger ogsaa: „Den forsner os ikke med nogen sikker Nøgle, hvormed vi kunne aabne Afgang til Stabellens Mysterier.“ (Se »Footprints of the Creator«, page 313.)

Geologer kunne ikke engang enes med Hensyn til Videnskabens ledende Principper. Hopkins søger at bevise, at Jordkorpren er 800 Mile tyk, medens Humboldt erklærer den for at være mindre

end 24. I det Temperaturen stiger en Grad for hver 45 Fod, man kommer ned i Jorden, vilde efter denne Maalestok Varmen være stærk nok til at smelte næsten enhver kjendt Substans, inden man var kommen 24 Mil ned. Men her ere de atter uenige. Wedgewood erklærer, at Jern smelter ved 21,000 Graders Varme (Fahrenheit), medens Professor Daniels er lige saa sikker paa, at det smelter ved 2,786 Graders Varme — kun en lille Forskjel paa 18,214 Grader.

Da kommer ogsaa det store Spørgsmaal: Derjom Granitten er det underste Lag i Jordkorpren, hvad findes der da neden under Granitten? De Beaumont siger, at „hele Kloden med Undtagelse af en tynd Skorpe, i Forhold meget tyndere end en Eggekal, er en smeltet Masse, der efterhaanden afkøles og sammentrækkes, hvorved der opstaar de Fjelder og Rynker i Jordens Overflade, som vi kalde Bjergkæder. Derimod mene Davy og Whell, at „vi kunne sandsynligvis henføre Jordens indre Varme til temmelige Forandringer, som gaa for sig i Jordkorpren.“ Vi se da, at Geologien er en meget vis Videnskab.

Derjom Bladjen tilfod det, vilde det være let for os at gienneengaa andre Videnskaber og fremviise lignende Uvissheder i dem alle. Det er en mærkelig Kjendsgjerning, at Uvissheden tiltager i Forhold til vor Interesje for den paagjældende Videnskab. Om det, som ikke angaar os i nogen videre Grad, er den meget bestemt. Astronomen kan beregne med forholdsvis Sikkerhed Jærne Planeters Bevægelser, men kan ikke forklare eller forudsige mange af de Fænomener, som daglig forekomme paa Jorden. Varmens Styrke kan til en vis Grad maales, men hvilken Læge kan forudsige eller maale Styrke af den fortærende Feber, som fører hans Patient til

Graven? Kemikeren kan analysere fremmede Substanjer, men Sygdommen, som hærger hans eget Legeme, kan han hverken veje, maale eller fjerne.

Derjom Videnskaben frembyder jaadanne Uvissheder for den virkelige Graniter, hvad skal man da sige om dem, som lære deres Videnskab fra Boger og i Skolen? Naar vi møde en saadan Bantro, som fordommer Religion, medens han berømmer Videnskabens Sikkerhed, vilde det da ikke være passende at rette nogle af disse Spørgsmaal til ham: Har De personlig maalt Jordens Diameter, bemærket Venus' Overgange eller beregnet Maanens Afstand? Eller videre: Anser De Dem i Stand til at udføre en saadan Underjøgelse, eller er det muligt, at De, efter al Deres Praaleri, har Deres Videnskab paa anden Haand og fra en Andens Vidnesbyrd? Maaske De er en Graniter i Klippebogen (saaledes benævner Videnskabsmanden ofte Jordkorprens Lag), med dens forevigede Dyrtegnelser indgraverede i den faste Klippe, og maaske De tror, at under disse magtige Stenlag har Bibelen fundet en evig Grav? Men hvor mange Bind af denne Klippe-Bog har De personlig gransket? Har De besøgt de forskjellige Lokaliteter i vort eget Land, for ikke at omtale de værdifulde Lektier, som kunne læres fra Stenlagene i England, Skotland, Wales, Himalaja og Andes-Bjergene og de Laurentiske Klipper i Kanada, hvor de forskjellige Formationer ere at finde? Har De personlig udgravet de forskjellige Fossilier, der saa at sige danne denne Videnskabs Alfabet; eller er det muligt, at De har den Kundskab, De besidder om Geologien, fra Boger og fra Professorers Foredrag? Men De er maaske Kemiker og er stolt af den Alkuratekse, som er opnaelig i denne Videnskab. Hvor meget af denne Videnskab kjender De i

Birkeligheden? Hvor mange af de 942 Substanfer, der omtales i Turners Kemi, har De analyseret? Kan De med Sandhed sige det Halve, en Fjerdedel eller endog en Tiendedel?

Ved De i det Hele taget Noget af Værdi paa Videnskabernes Omraade udenfor Deres specielle Fag, som i Birkeligheden er Deres egen Kundskab? Eller er det sandt, at De alligevel er nødt til at modtage Deres Videnskab ved Tro, ved en Andens Vidnesbyrd, hvilken Anden De oven i Kjøbet maaste slet ikke kjender? Og disse Vidnesbyrd ere endvidere slet ikke overensstemmende, men behøve at støttes hyppigt ved nye Opdagelser.

Men dette er ikke Alt. De fleste Videnskaber ere ikke alene uviste, men ogsaa usjuldstændige. Vi fordrer at vide Noget om Sandheder, hvorom Videnskaben er aldeles uvidende. Angaaende de største og mest vigtige Opgaver, der interessere os som dødelige eller u dødelige Væsener, kjender Videnskaben Intet. Jeg spørger den, hvor jeg kom fra, og hvad jeg er, men det er en Hemmelighed, som den hverken kan analysere eller løse. Jeg taler om Samvittighedens Stemme; Videnskaben har ikke hørt den og kjender den ikke. Jeg forklarer mit Haab med Hensyn til Frem-

tiden, men den kjender kun Fortiden; jeg ønsker at vide, hvorledes jeg skal blive lykkelig herefter, men den kan ikke maale Lykken, ja kan ikke en Gang sige mig, hvorledes jeg kan være lykkelig her.

Vore kjæreste Interesser ligge udenfor de nyeste Videnskabers Omraade; de findes i Troens Regioner. Videnskab omhandler Gjenstande — Tro er Tillid til levende Væsener. Tag det levende Væsen bort — hvad Værdi har da de døde Gjenstande? Verden vilde med Et blive en øde Ørken. Jeg kan leve, elske og være lykkelig uden Videnskab, men ikke uden Troens Baand. Sdens Uds alene kan Lykken trives. Det er Tro, som sender Manden til sit Arbejde om Morgenen, styrker hans Arm gennem Dagens Slid og Møje, fører ham tilbage til Hjemmet om Aftenen, samler Børnene om Aftenen, inpirerer den lille Kjaledægge til at klatre paa Faderens Knæ, slynge sine små Arme om hans Hals og se med den uskyldigste Tillid ind i hans Øje.

Uroffelig Tro bringer Lykke her paa Jorden. Det bør da ikke fornordre os, at et Menneske maa vende sig bort fra Stoltheden over sin egen Visdom, kaste sig i Troens Arme og blive som et lidet Barn, førend han kan indgaa i Himmeriges Rige.

I n d h o l d.

Tale af Apostel Matthias F. Cowley 65 Fra „Nøglen til Theologien“ 69 Red. Bev.: Om Visdomsordet 73 Ankomst 75 Beskikkelse 75	Afsløsning 75 Bekjendtgørelse 75 Forsaars-Konferencer 76 Bognytt 76 Filosofien af Evangeliet 76
---	---

Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af **C. N. Lund**, Sankt Pauls Gade 14, 1ste Sal.

Trukt hos F. E. Bording (B. Peterien).

1898.